

לווי? הוי אומר: זו שפתה בו הכתוב תחילה, ונמצא שאין פתיחת הכתוב טעם הדין, אלא סימן למיוחדת שבמנחות מטעם שאין לה שם לווי.

ומקשינן על פירוש זה בברייתא: למה הצרך התנא ללמדנו איזו מנחה היא מיוחדת שבמנחות, והרי פשיטא דמנחת הסולת הוא דקאמר רבי יהודה, כי בפירוש אמר כן: יביא מנחת הסולת!?

ומשנינן: נתן לנו התנא של הברייתא סימנא בעלמא כדי שנדע ונזכור שמנחת הסולת הוא מביא לדעת רבי יהודה.

שנינו במשנה: מנחה או מין המנחה יביא אחת, מנחות או מין מנחות יביא שתיים:

בעי רב פפא:

האומר "מיני מנחה עלי" מהו, כמה מנחות הוא מביא; וצדדי הספק הם:

האם נאמר: כיון דאמר "מיני" בלשון רבים, בהכרח דתרתוי מנחות משני מינים קאמר, (3) ומאי "מנחה" [ואם תאמר: למה אמר מנחה בלשון יחיד]? משום דכולהו מנחות נמי "מנחה" מיקריין [כל המנחות נקראות "מנחה"], דכתיב [ויקרא ו ז] על כל המנחות: "וזאת תורת המנחה" בלשון יחיד.

או דלמא: כיון דאמר "מנחה" בלשון יחיד, אם כן חדא מנחה בלבד קאמר, ומאי "מיני" [ואם תאמר: אם כן למה אמר מיני בלשון רבים]? הכי קאמר: ממיני המנחה חדא מנחה עלי [מתוך כמה מינים של מנחות

אביא מנחה אחת].

תא שמע ממה ששנינו במשנתנו:

האומר "מנחה עלי" או "מין מנחה עלי", יביא מנחה אחת ממיני המנחות.

הרי משמע: דוקא משום שאמר "מין מנחה" — הכל בלשון יחיד — הוא שמביא מנחה אחת בלבד, הא אם אמר "מיני מנחה עלי" מביא שתיים.

דוחה הגמרא את הראיה: והרי אימא סיפא של משנתנו:

האומר "מנחות עלי" או "מין מנחות עלי" יביא שתיים מנחות —

הרי משמע: הא אם אמר מיני מנחה אינו מביא אלא חדא; היפך מן הדיוק מן הרישא —

אלא מהא ברייתא ליבא למשמע מינה, כיון שסותרים הדיוקים מן הרישא לסיפא.

מוסיפה הגמרא לפשוט את הספק:

תא שמע ממה ששנינו בברייתא:

האומר "מין מנחות עלי", יביא שתי מנחות ממין אחד, ומשמע: הא "מיני מנחה עלי" לא יביא אלא חדא.

דוחה הגמרא: דילמא לכך נקטה הברייתא "מין מנחות" ולא "מיני מנחה", משום שכשאמר "מין מנחות" הרי מביא הוא שתי

ד"מנחה" משמע שתיים, וצריך תלמוד.

3. בפשוטו היה נראה הטעם משום שהרי אמר את המין בלשון רבים; אבל רש"י הוסיף כאן